

Dubbelinterviews

Professionalisering en het belang van de beroepsvereniging

Samenwerkende professionals

Professionalisering
Jeugdhulp en
Jeugdbescherming

Voorwoord

In vier levendige dubbelinterviews gaan professionals uit uiteenlopende beroepsgroepen in het jeugddomein met elkaar in gesprek over thema's als samenwerking, gezamenlijk vakmanschap, professionalisering en de meerwaarde van lidmaatschap van een beroepsvereniging.

Deze dubbelinterviews zijn georganiseerd door de samenwerkende beroepsverenigingen AJN, BCMB, BV Jong, BPSW, NIP, NVO, V&VN en VVAK binnen het Programma Professionalisering Jeugdhulp en Jeugdbescherming (PJ&J). Zij hebben zich gezamenlijk ingezet om de stem van professionals te laten horen en daarmee bij te dragen aan de verdere professionalisering in het jeugddomein.

Beroepsverenigingen ondersteunen professionals bij het versterken van hun professionaliteit. Professionalisering gaat niet alleen over de individuele beroepsontwikkeling van professionals, alsook over de ontwikkeling van de verschillende beroepsgroepen en over de samenwerking tussen die verschillende beroepsgroepen.

In het jeugddomein werken zeer veel verschillende beroepsgroepen die elkaar nog onvoldoende kennen. En voor professionals en samenwerkingspartners is niet altijd helder wat de rol en verantwoordelijkheid is van beroepsverenigingen. In de dubbelinterviews vertellen professionals hoe zij samenwerken en wat zij en hun beroepsvereniging bijdragen aan goede kwaliteit van hulp aan kinderen, jongeren en hun ouders of verzorgers. Daarmee geven ze een inkijkje in hun dagelijkse werk, waarin ze samen met kinderen, jongeren en hun ouders/verzorgers zoeken naar oplossingen voor hulpvragen.

Inhoudsopgave

Samenwerken is sleutel tot succes 7

Stephan Beute en Anneke Driessen

Bam! Dat is effectieve zorg 13

Lucy Smit en Myrthe Erps

Alle mensen vinden en verbinden 21

Tineke Rademaker en Mascha Bakker

**Lid zijn van een beroepsvereniging
is een must** 27

Juliette Heetman en Marja Wilting

Colofon 34

Samenwerken is sleutel tot succes

Kennen ze elkaar? Dat niet, maar het gesprek tussen **Anneke Driessen** (links) en **Stephan Beute** (rechts) verloopt vlotjes. Hoe verschillend ieder in zijn rol zit, en hoe anders het in verschillende gemeentes georganiseerd is, het werken met jongeren bindt: als de een iets over een kind vertelt, zit de ander instemmend te knikken. Verschil bij Stephan en Anneke is er in de mate waarin ze samenwerken met andere professionals. Waar Anneke graag wil, maar nog zoekende is, heeft Stephan het al geregeld.

Stephan: “Als de samenwerking er niet is, dan zoek ik ‘m op. Samenwerken is de sleutel tot succes, het maakt de jeugdhulpverlening laagdrempeliger. Als jongerenwerkers hebben we veel contact met jongeren op straat en in het jongerencentrum. We leren ze kennen en als we merken dat er iets speelt, hebben we een kort lijntje met andere professionals.”

Anneke: “Wordt er ook samengewerkt met een jeugdverpleegkundige?”

Stephan: “Zeker. Het is een kruisbestuiving, we komen bij elkaar over de vloer. De wijkagenten komen hier koffie drinken en de jeugdverpleegkundige ook. Zo worden het bekende gezichten. Als het CJG denkt ‘hulpverlening, ik weet niet of dat nodig is’, dan brengen ze de jongeren naar ons toe. Wij houden dan vinger aan de pols. En de jeugdverpleegkundige komt hier bijvoorbeeld langs om meiden die meedoen aan het project Super Woman, een workshop te geven over seksualiteit, loverboys enz. De dames leren haar daardoor kennen, waardoor het minder eng wordt om naar haar toe te gaan als er iets speelt.”

Anneke: “Ik verwijs wel, maar er wordt nog weinig echt samengewerkt. Binnen ons CJG zijn we bezig om te kijken hoe we de samenwerking met andere jeugdhulpverleners en het wijkteam op gang kunnen krijgen. Wij kunnen bijvoorbeeld heel makkelijk op huisbezoek. Hoe fijn is het als je dat samen met een jongerenwerker of iemand uit het wijkteam kunt doen? Op die manier kunnen we ook de schat aan informatie die we hebben met hen delen.”

‘We proberen elkaar als een team te versterken; dat werkt fantastisch.’

Stephan: “En casuïstiekbespreking, hoe gaat dat dan?”

Anneke: “Wij hebben geen inhoudelijke casuïstiekbesprekingen meer. Dat was in het verleden wel zo, maar het casuïstiekoverleg is nu iets van de wijkteams. Op de scholen waar ik werk, neem ik wel deel aan het multidisciplinair overleg. Daar is naast school ook. ‘Onderwijs dat past’ bij en eventuele genodigden, zoals een

logopedist, een fysiotherapeut of het wijkteam. Meestal worden ouders en jongeren hier ook voor uitgenodigd.”

Stephan: “Naast casuïstiekoverleg met het CJG, zitten we ook bij het jeugd preventie overleg (JPO). Daar zit onder meer een jeugdverpleegkundige bij, de wijkagenten, de veiligheidscoördinator van de gemeente en de verslavingszorg. Ook binnen dit netwerk worden casussen besproken. We proberen elkaar als een team te versterken; dat werkt fantastisch. Het JPO heeft een convenant waarin staat dat we binnen het JPO over namen mogen praten. Dus kan ik sparren met de wijkagent, de jeugdambtenaar, de CJG-professional noem maar op. Ook dat is een voordeel van een goed georganiseerde samenwerking, dat je je hart kunt luchten en makkelijk kunt sparren, je kunt duidelijk zijn en om informatie vragen. In de gemeente Moerdijk staat de jeugdhulpverlening echt als een huis.”

Anneke: “Ik heb het gevoel dat we bij ons nog veel op eilandjes zitten. Dat we daardoor soms vergeten worden en steeds moeten uitleggen wat wij kunnen betekenen. Herken je dat?”

Stephan: “Wij hebben ons ook moeten bewijzen. Sinds kort maken we vlogs om te laten zien wat er in een jongeren centrum gebeurt. Daar komt ook de wijkagent een keer in voor en de ambtenaar jeugdbeleid. De jongeren zien op internet die gezichten dan ook weer. En ik ben samen met de jeugdverpleegkundige een besloten Facebook-pagina gestart voor alle netwerkpartners Jeugd in de gemeente Moerdijk, dus van schooldirecteuren tot voetbaltrainers, noem maar op. Op die manier proberen we met iedereen contact te houden en kan iedereen zich zichtbaar maken. Als er iets vernieuwends is op het gebied van jeugd of als er iets in de krant staat, posten we dat op die pagina. Daar discussiëren we dan over en zo houden we het levendig.”

Anneke: “Voor de transitie hadden we after lunch bijeenkomsten over opvoedvragen, slaapproblematiek enz. Daar werd iedereen voor uitgenodigd: jongerenwerkers, andere hulpverleners. Dat was goed voor de informele contacten.”

Stephan: “Voor iedereen geldt: kom je kantoor uit. Aan een netwerkoverleg over vrijwilligers, waar we zelf in eerste instantie niet voor uitgenodigd waren, heb ik bijvoorbeeld onze locatie aangeboden, dus ze komen hiernaartoe. Zien ze gelijk wat we hier doen. Dus ook al heb je niet de tijd om bij een jongerencentrum binnen te stappen, bel ze op en vraag of je hun ruimte kunt gebruiken om te vergaderen. Dan kun je in werktijd langzaam je netwerk opbouwen.”

Anneke: “Ben je lid van een beroepsvereniging?”

‘Voor iedereen geldt: kom je kantoor uit. Aan een netwerkoverleg over vrijwilligers, waar we zelf in eerste instantie niet voor uitgenodigd waren, heb ik bijvoorbeeld onze locatie aangeboden, dus ze komen hiernaartoe.’

Stephan: “Ik ben nog geen lid, maar daar gaat snel verandering in komen. Ik kom net terug uit Servië. Met BVjong ben ik op pad geweest om online trainingen te ontwikkelen voor jongerenwerkers en jongeren. Heel interessant wat BVjong landelijk doet om het kinderen jongerenwerk sterker te maken, met elkaar te ontwikkelen en te innoveren, en visies te delen. Dat spreekt me heel erg aan.”

Anneke: “Ik ben lid van V&VN (Verpleegkundigen & Verzorgenden Nederland). Binnen de vereniging heb ik meegewerkt aan richtlijnontwikkeling, en ik bemoei me met wat we moeten registreren. Heel leuk. Wat ze mij brengen is kennis. Je blijft op de hoogte van de ontwikkelingen die er zijn op je vakgebied en je kunt erover meedenken. Bovendien geeft een beroepsvereniging je een veel grotere stem richting de politiek. Neem een onderwerp als dat je verplicht moet melden.”

“Vanuit V&VN hebben we ons er hard voor gemaakt dat bij een vermoeden van kindermishandeling, melden of niet melden een professionele overweging moet zijn. De politiek heeft dat overgenomen. Eigenlijk vind ik dat elke professional lid moet zijn van een beroepsvereniging, want zo iets bereik je niet in je eentje.”

Bam! Dat is effectieve zorg

Myrthe Erps (links), orthopedagoog-generalist bij CJG Apeldoorn, ziet jeugdigen en gezinnen met een ondersteuningsbehoefte. **Lucy Smit** (rechts), jeugdarts bij JGZ Kennemerland, werkt op een consultatiebureau en ziet kinderen van 0 - 4 jaar en hun ouders. Het zijn vooral gezinnen waar niets mee aan de hand is. Samen praten ze over met wie ze samenwerken en hoe dat georganiseerd is, over de meerwaarde van beroepsverenigingen en waarom lid zijn ook samenhangt met normen en waarden.

Myrthe: “Ik doe bijna niet anders dan samenwerking en verbinding zoeken met ouders, kinderen, collega’s, aanbieders, het voorliggend veld, sociale wijkteams, kinderartsen, jeugdartsen, jeugdbescherming, alles eigenlijk. Ik denk dat mijn werk voor wel 80-90% uit samenwerken bestaat.”

Lucy: “Dat is bij mij wel anders, in 85% van de casussen heb ik geen samenwerking nodig, daar gaat het gelukkig gewoon goed, dus ik ben minder vaak met samenwerking bezig. Nu hebben wij wel, en dat is vrij bijzonder, een orthopedagoog in dienst. De jeugdverpleegkundige en ik houden spreekuur, bespreken de kinderen en als er bijvoorbeeld op gedrag meer nodig is, dan komt gelijk de orthopedagoog erbij en maken we samen een plan. We hebben geen vast groepje mensen dat over de zorgkinderen praat. Dat willen we niet. Dan praten mensen over kinderen die ze zelf niet zien. Wat we wel doen, is de ouders en de betrokken hulpverleners uitnodigen.”

Myrthe: “Zo’n vast cliëntoverleg hebben wij ook niet. Wij zitten met de jeugd- en gezinswerkers, orthopedagogen, het consultatiebureau, de jeugdartsen en jeugdverpleegkundigen in één pand. Daardoor zijn die lijnen heel kort. Als we een cliënt hebben waar zorgen over zijn, kun je letterlijk bij de deur naast je aankloppen, mits daar natuurlijk toestemming voor is van de cliënt. Daardoor kun je sneller passende zorg inzetten en voorkomen dat problemen verder oplopen. Daarnaast hebben we ook casuïstiekbesprekingen. Afstemmen over passende zorg doe je door elkaar te bevragen en scherp te houden, dat je bijvoorbeeld niet te snel opschaalt en goed aan het voorliggend veld blijft denken, want daar is ook veel te halen.”

Lucy: “Die casuïstiekbesprekingen en intervisie zijn ook goede momenten om te werken aan onze aanspreekcultuur. In de zorg is dat niet altijd even makkelijk, we moeten leren om dat steeds beter te doen. Net als bij de feiten blijven, geen interpretaties, dat is ook een lastige, maar zeer noodzakelijk; we zijn niet altijd zakelijk genoeg in de zorg. En goed samenwerken is en blijft lastig. Zeker

als je gaat samenwerken met mensen waar je niets van weet. Hoe kun je dan hun informatie op waarde schatten? Dat vertrouwen moet groeien, dat heeft tijd nodig.”

‘Ik weet nog niet hoe succesvol het verhaal uiteindelijk gaat worden, maar het voelde wel voor iedereen als: hè, hè, eindelijk zitten we met z’n allen om tafel en maken we een gezamenlijk plan waarin alle aspecten aan bod komen.’

Mooie ontwikkelingen

Myrthe: “Samenwerken levert wel hele mooie dingen op. Ik heb bijvoorbeeld pas een multidisciplinair overleg georganiseerd rondom een jongere met psychische en fysieke klachten, die niet naar school ging. Alle betrokken professionals, de jongere en zijn ouders waren daarbij aanwezig. Door bij elkaar te zitten, is er een duidelijk plan

van aanpak gekomen. Ik weet nog niet hoe succesvol het verhaal uiteindelijk gaat worden, maar het voelde wel voor iedereen als: hè, hè, eindelijk zitten we met z'n allen om tafel en maken we een gezamenlijk plan waarin alle aspecten aan bod komen. Dat zou vaker moeten gebeuren. Als je met z'n allen bij elkaar zit, word je gedwongen ervoor te zorgen dat, voor je het overleg afrondt, alle neuzen dezelfde kant op staan. Om alle betrokkenen tegelijk aan tafel te krijgen kost tijd, maar uiteindelijk is het veel effectiever dan dat je tientallen mailtjes heen en weer stuurt. In zo'n overleg heb je direct duidelijkheid. Bam! Dat is effectieve zorg..... Ik bedenk nu dat in deze casus ook de jeugdarts nog aan had kunnen sluiten en in ieder geval nog geïnformeerd moet worden.”

Lucy: “Heel goed! En er zijn meer van dit soort mooie voorbeelden. In de Gooi- en Vechtstreek is er een consultatie- en adviesteam speciaal om huisartsen en kinderartsen te woord te staan.”

Myrthe: “Vanuit het medische stuk?”

Lucy: “Nee, echt breed, dus psycholoog, orthopedagoog en jeugdarts bij elkaar. Huisartsen zijn nogal geneigd om gelijk naar de geïndiceerde zorg te verwijzen en dat mogen ze ook. Maar ze kennen niet de hele sociale kaart; die is ook gigantisch, die kan bijna niet in je telefoon. Dus er is een speciaal team ingezet en daar kunnen ze heel vaak al meteen afschalen.”

‘Ik merk dat huisartsen deze manier van samenwerken ook heel prettig vinden, dat ze steeds makkelijker binnenlopen om even te overleggen.’

Myrthe: “Mooi dat je dat noemt. Dat is ook de reden waarom wij met spreekuren bij huisartsen zitten; daar maken we de verbinding met ze. We sturen er erg op aan dat huisartsen ons gebruiken om passende zorg te indiceren.”

Lucy: “Dat is een mooie ontwikkeling. Zoiets hebben wij ook. Een orthopedagoog doet als praktijkondersteuner bij een huisartsenpraktijk de ondersteuning van jeugdigen. Zo wordt de verbinding gemaakt en voorkomen dat te snel wordt opgeschaald.”

Myrthe: “Precies wat je zegt, anders wordt veel sneller een zwaardere zorgvorm gekozen, terwijl dat zeker niet altijd nodig is. En zo wel, dan zijn er vaak tien aanbieders in plaats van die ene die de huisarts goed kent. Ik merk dat huisartsen deze manier van samenwerken ook heel prettig vinden, dat ze steeds makkelijker binnenlopen om even te overleggen.”

Lid van een beroepsvereniging? Dat hoort zo!

Myrthe: “Ik sta ingeschreven bij SKJ, de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd, en ik ben lid van de beroepsvereniging NVO. Lid zijn van een beroepsvereniging is belangrijk om up-to-date te blijven over nieuwe kennisontwikkeling en het geeft een stuk kwaliteit weer. Daarnaast is het een plek waar je beroepsethische of juridische vragen kunt stellen die je in je werk tegenkomt.”

Lucy: “Ik ben van meerdere beroepsverenigingen lid: AJN, LAD en automatisch van de KNMG. Bij AJN heb ik in het landelijk bestuur gezeten, vier jaar als secretaris en twee jaar als voorzitter. Nu zit ik nog in het communicatieteam en in de raad van advies. Ben jij actief binnen NVO?”

Myrthe: “Nee, maar wie weet komt dat nog. Waarom ben je lid?”

Lucy: “Ik vind dat dat zo hoort. Als je samen optrekt, kun je echt belangen behartigen. Hoe groter de vereniging hoe meer vuist je kunt maken. Het is heel jammer dat er ook mensen zijn die geen lid zijn. Ik merk dat bij jou ook is ingelepeld dat het zo hoort.”

Myrthe: “Ja. Naast dat je er veel kunt halen, is het ook gewoon logisch dat je onderdeel bent van een bredere groep die hetzelfde najaagt.”

‘Naast dat je er veel kunt halen, is het ook gewoon logisch dat je onderdeel bent van een bredere groep die hetzelfde najaagt.’

Lucy: “Precies. Ze vertegenwoordigen je op allerlei plekken bij het ministerie, diverse overleggen, bij het maken van richtlijnen. Dat wordt allemaal vanuit de beroepsvereniging georganiseerd. Die wordt daarvoor gevraagd. Stel er worden richtlijnen gemaakt over gedrag en daarin wordt gezegd dat de jeugdarts dit en dat moet doen, maar bij het maken van de richtlijn is geen jeugdarts betrokken geweest. Dat wil ik niet, dat vind ik raar.”

“Er zijn maar weinig mensen die precies weten hoe het in de jeugdgezondheidszorg toegaat, hoe dat georganiseerd is. Mensen die daar werken, weten het beste wat hun bijdrage kan zijn en niet een ander. Daarom vind ik het belangrijk dat ik word vertegenwoordigd door een beroepsvereniging.”

Alle mensen vinden en verbinden

Mascha Bakker (links) is vrijgevestigd kinder- en jeugdpsycholoog NIP en heeft een eigen praktijk in Haarlem. **Tineke Rademaker** (rechts) werkt bij de William Schrikker Stichting: vier dagen per week als jeugdbeschermer in de regio Rotterdam en één dag per week als coördinator gesloten plaatsingen in Amsterdam. Samen praten ze over omgaan met privacy en hoe een beroepsvereniging daarbij ondersteunt. En over een van de doelen van de transitie: dat er meer wordt samengewerkt.

Mascha: “Ik heb een intervisiegroep van kinder- en jeugdpsychologen NIP en orthopedagogen-generalisten. We komen vijf keer per jaar bij elkaar en bespreken dan onder meer casussen en voor ons relevante uitspraken van het NIP, mijn beroepsvereniging. Als die een klacht behandeld hebben, melden ze dat in hun nieuwsbrief. We hebben het er dan over of zo’n klacht ons ook zou kunnen overkomen en wat de uitspraak van het NIP voor ons betekent. Zo proberen we ervan te leren. Als ik samenwerk binnen de casus van een cliënt, heb ik daarvoor altijd toestemming aan de ouders gevraagd. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om overleg met een intern begeleider van school, een jeugdhulpverlener, een logopedist of mensendieck therapeut, net wie bij het kind betrokken zijn. Het liefst doen we dan een multidisciplinair overleg waar de ouders ook bij zijn. Bij een ingewikkelde casus overleg ik ook wel eens inhoudelijk met andere hulpverleners die bij mij in het pand zitten; wel op anoniem niveau natuurlijk.”

“En ik ben lid van een zelfstandigen netwerk in Haarlem. Een vereniging van vrijgevestigde psychologen, psychotherapeuten, orthopedagogen-generalisten en psychiaters, die werken met de doelgroep 0-23 jaar. Wat het netwerk onder meer doet, is CJG-coaches en praktijkondersteuners ggz aanbieden om vrijblijvend mee te denken over passende ggz hulp voor een cliënt; ze kunnen ons bellen als ze even willen overleggen. In Haarlem en omstreken is consultatie nu ook in het contract opgenomen. Zowel voor de basis als de specialistische ggz. Het is maar een paar uurtjes, maar dan kun je bijvoorbeeld wel een keer met een CJG-coach op huisbezoek, om even mee te kijken. Dat werkt goed.”

Tineke: “Mooi dat de gemeente kijkt hoe ze dat stukje consult kunnen financieren zodat het structureler wordt. Dat die samenwerking, die betrokkenheid op die manier wordt gestimuleerd. Betrokkenheid is zo belangrijk, ook binnen samenwerken, dat merk ik elke keer weer. Laatst ben ik nog achter een jongen aangereden die in een gesloten instelling werd geplaatst. Ik wilde gelijk een startafpraak. Ik had ook kunnen zeggen “ik kom een paar

dagen later”, maar het is fijner voor de samenwerking met het kind, de ouders en de behandelinstelling om het gelijk te doen. Als jij zorgt dat je goed start en je laat zien dat je betrokken bent, dan weet je elkaar verderop in het traject vaak makkelijker te vinden. Ook als er momenten komen dat je het niet met elkaar eens bent. Een overleg is dan toch vaak net even sneller gepland en je komt ook makkelijker op één lijn.”

‘Betrokkenheid is zo belangrijk, ook binnen samenwerken, dat merk ik elke keer weer.’

Mascha: “In het verleden heb ik bij een gesloten instelling gewerkt. Daar zat ik bij het multidisciplinair overleg, en als daar een jeugdbeschermer bij zat, had je een wezenlijk ander gesprek. Als behandelinstelling heb je het over de jongere en kijk je naar hem of haar op dat moment, maar die jeugdbeschermer bewaakt de doorgaande lijn. Dat maakt echt verschil.”

Tineke: “Als jeugdbeschermer ben je altijd casusregisseur. Dus het organiseren van zorgoverleggen en het bewaken van de doorgaande lijn is onze verantwoordelijkheid. Dat is wat wij dagelijks doen: alle mensen vinden en verbinden. Als het kan de neuzen dezelfde kant op en zo niet, dan duidelijk krijgen waar ‘m dat in zit, welke kant we op moeten en hoe we daar gaan komen. Als ik wil, kan ik hele dagen in overleg zijn. Van mij mag dat soms wel iets minder, ik vertrouw op de verantwoordelijkheid en professionaliteit van de collega’s.”

Waarborgen van de privacy

Tineke: “Wat ik een blijvend aandachtspunt vind bij samenwerken, is de privacy van het kind en de ouders. Ik geef niet zomaar informatie. Maar er wordt wel eens met privacy omgegaan op een manier waar ik mijn vraagtekens bij zet.”

Mascha: “Als ik door de Raad voor de Kinderbescherming word benaderd omdat er een onderzoek is naar een kind dat bij mij in zorg is, speelt dat ook: geef ik informatie of niet? In het kader van veiligheid moet je dan soms iets.

De informatie die ik geef, stem ik altijd af met de ouders of de jongere. Dat doe ik bij voorkeur schriftelijk zodat er geen ruis kan ontstaan, of ze zitten erbij.”

Tineke: “Dat zou wat mij betreft sowieso vaker moeten gebeuren, dat de jongere en de ouders bij een overleg zitten. Dat gebeurt zeker niet in alle gemeenten, maar Den Haag is een mooi voorbeeld. Daar zitten bijvoorbeeld naast de Raad voor de Kinderbescherming, Veilig Thuis, iemand van de gemeente en een jeugdbeschermer, ook de ouders aan de jeugdbeschermingstafel. Dat vind ik hartstikke goed. Die tafel bepaalt welk vervolgtraject er komt: vrijwillig, een drangtraject of een drangtraject met onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming. Ik zou willen dat het in elke gemeente zo geregeld is dat kinderen boven de 12 jaar en hun ouders daar (gedeeltelijk) bij zitten. Dan kun je open en duidelijk praten over de zorgen die er zijn en wat je daaraan wilt doen, en over wat er wel goed gaat. Je praat dan mét hen en niet óver hen.

Mascha: “En de privacy is dan ook gelijk gewaarborgd, dat is prettig.”

Tineke: “De beroepscode geeft overigens ook houvast bij dilemma’s zoals je net noemde: dat je iets gevraagd wordt wat schuurt met privacy en beroepsgeheim, en je plicht om te melden als er een onderbouwd vermoeden is van kindermishandeling.”

‘Dat zou wat mij betreft sowieso vaker moeten gebeuren, dat de jongere en de ouders bij een overleg zitten.’

Mascha: “Klopt, en als ik heel ingewikkelde dingen tegenkom op het gebied van privacy, dan kan ik ook terugvallen op mijn beroepsvereniging. Ik ben dus lid van het NIP en die heeft een spreekuur. Als je bijvoorbeeld bij beroepsethische kwesties wilt dat er iemand meedenkt, dan kun je bellen. Het is prettig om die mogelijkheid achter de hand te hebben. Ben jij ook lid van een beroepsvereniging?”

Tineke: “Ik ben lid van BPSW en aspirant lid van de NVO, omdat ik nog orthopedagoog in opleiding ben. Van beide ben ik lid geworden om op de hoogte te blijven van de beroepsgroep en de ontwikkelingen binnen het beroepsgebied. En om de verenigingen te steunen die zich hard maken voor onze beroepsgroep.”

Mascha: “Via een beroepsvereniging houd je makkelijker bij wat er allemaal speelt. En je kunt je stem laten horen, dat vind ik ook belangrijk.”

Tineke: “Zeker!”

Lid zijn van een beroepsvereniging is een must

Marja Wilting (links) werkt onder meer als schoolmaatschappelijk werker bij een school voor speciaal onderwijs en is in dienst bij Stichting MEE Groningen. **Juliette Heetman** (rechts) is vertrouwensarts bij Veilig Thuis in Groningen. Ze praten over met wie ze samenwerken en wat het soms lastig maakt, de waarde van intervisie, privacy én over hun beroepsverenigingen. Een beroepsvereniging is belangrijk, vinden ze, voor het nu en voor de toekomst van het vak.

Juliette: “Ik durf wel te stellen dat ik mijn werk niet kan doen als ik niet kan samenwerken. Ik werk samen met cliënten en met een diversiteit aan professionals binnen en buiten Veilig Thuis: gedragswetenschappers, maatschappelijk werkers, huisartsen, forensisch artsen, ziekenhuizen, (zeden)politie noem maar op. Die samenwerking is nodig, want beslissen doe je in dit werk nooit alleen.”

Marja: “Buiten school werk ik vooral samen met sociale wijkteams en met mijn collega’s bij MEE, omdat die bijvoorbeeld veel weten over onderwerpen als seksueel misbruik en pesten. Binnen school werk ik vooral samen met de gedragswetenschapper, de intern begeleiders, de GGD-arts en de directeur. Zij en ik zitten ook in de commissie voor begeleiding, een soort multidisciplinair overleg dat elke zes weken bij elkaar komt. Als er zorgen zijn over een kind of als een kind opvallend gedrag vertoont, beslissen we met elkaar of we er iets mee moeten en zo ja wat. We maken een plan van aanpak en bespreken dat met de ouders. Omdat bemoeienis met hun kind niet bij elke ouder even goed valt, denken we van

tevoren met elkaar na over: hoe gaan we dat goed doen en wie gaat dat doen. Tussen de bijeenkomsten door houden we elkaar op de hoogte via mail, WhatsApp en telefoon, en elk overleg komen we terug op de afgesproken acties. En soms komt daar uit: dit is zo schokkend, we moeten Veilig Thuis consulteren voor advies over wat hierin handig is.”

Juliette: “In dat soort gevallen adviseren we en indien nodig doen we onderzoek en maken we een plan van aanpak dat met de ouders en met het kind, mits het daar oud genoeg voor is, besproken wordt. De afspraken die we dan maken, monitoren we en als de melding via school komt, heeft ook de school daar een rol in en werken we nauw samen.”

Marja: “Ja, dat werkt goed, als melder word je door Veilig Thuis goed op de hoogte gehouden. Met al mijn ketenpartners verloopt de samenwerking eigenlijk wel goed. Dat komt vooral omdat iedereen hetzelfde belang voor ogen heeft: het welzijn van het kind of de jongere. Door de komst van de wijkteams werk ik nu met veel meer mensen samen en dat maakt het wel iets lastiger.

Het leuke is dat er daardoor meer couleur locale is, in Appingedam gaat het anders dan in het Westerkwartier, maar omdat het er zo veel zijn, is het soms wel lastig mensen echt goed te leren kennen. Als je vaker samenwerkt, ken je elkaars stijl: bij de een moet je eerst vragen hoe het gaat en een ander kun je veel zakelijker benaderen. Als je dat weet, verloopt de samenwerking vaak soepeler.”

‘Als je vaker samenwerkt, ken je elkaars stijl.’

Juliette: “Wat ik ook vind helpen om goed samen te werken, is humor, passie en vertrouwen. Als mensen met passie hun werk doen, is dat heel plezierig en dan weet je elkaar altijd wel te vinden. En valt er ergens een keer een deuk, dan is dat meestal ook niet zo erg, als je er maar eerlijk over bent. Dat vind ik heel belangrijk in de samenwerking, dat je op elkaar kunt vertrouwen.”

Intervisie: elk instrument heeft onderhoud nodig

Marja: “Reflectie op je eigen rol en daarbij eerlijk zijn over dingen die je misschien beter anders had kunnen doen, andere professionals die je wellicht eerder bij een casus had moeten betrekken, of bijvoorbeeld over hoe je omgaat met privacy, dat vind ik heel belangrijk.”

Juliette: “Jij bent SKJ geregistreerd, dus jij moet ook verplicht intervisie volgen.”

Marja: “Klopt, en in mijn intervisiegroep werkt het heel goed, vooral omdat iedereen zich open durft te stellen en er goed wordt doorgevraagd, dat is heel waardevol. Het verhoogt de kwaliteit van je dienstverlening, maar ook je eigen duurzame inzetbaarheid, want het is wel een enorm spannend beroep soms. Je bent je eigen instrument en elk instrument heeft onderhoud nodig. Met veel trainen, en kennis en vaardigheden opdoen, kom je een eind, maar juist dat stuk zelfreflectie en het soms ook delen van de zwaarte van de zaken, maakt dat je het volhoudt.”

Privacy: ik mag best veel

Marja: “In mijn intervisiegroep gaat het ook over hoe je omgaat met privacy. Soms weet ik bijvoorbeeld dingen over een situatie vanuit MEE en weet de GGD-arts daar iets over vanuit haar rol. Dat kunnen we dan niet met elkaar bespreken want dat mag pas als we toestemming hebben van de persoon om wie het gaat. Alleen in het geval van acute zorgen is dat anders. Als een kind onder de blauwe plekken op school komt en vertelt dat het van de trap is geduwd, kijken we in het kader van de veiligheid van het kind wat op dat moment nodig is. Dan hoeven we niet eerst toestemming te vragen om uit te wisselen. Dat kan dan achteraf. Maar bij minder dringende zaken moeten we vooraf toestemming hebben. Dat is bij jou vast hetzelfde.”

‘Ik vind het leuk dat je het met je beroepsvereniging hebt over kwaliteit en het waarborgen daarvan, en over ontwikkelingen binnen het vakgebied.’

Juliette: “In principe wel, maar wettelijk gezien mag ik best veel. Als bij Veilig Thuis een melding binnenkomt, mogen we bijvoorbeeld politiechecks doen en in het gezagsregister kijken. Dat betekent wel dat je daar heel zorgvuldig mee om moet gaan, we kunnen niet alles delen en dat doen we ook niet. In principe bespreken we de melding in eerste instantie met degene om wie het gaat: klopt deze melding, wat is uw visie hierop? Behalve als het in het kader van de veiligheid niet kan. Als bijvoorbeeld iemand mogelijk vuurwapen gevaarlijk is, kan het zijn dat we eerst contact met de politie opnemen: kunnen we hier zo op af of hebben jullie een ander advies? Daarna moeten we, ook naar degene om wie het gaat, kunnen verantwoorden dat we vooraf contact hebben opgenomen met wie en waarom. Het moet ook altijd wel het in het belang van het onderzoek zijn.”

Beroepsvereniging: ook voor de toekomst

Marja: “Ik ben lid van BCMB, de beroepsvereniging voor cliëntondersteuners voor mensen met een beperking. Ik vind het leuk dat je het met je beroepsvereniging hebt over kwaliteit en het waarborgen daarvan,

en over ontwikkelingen binnen het vakgebied. Vroeger had je bijvoorbeeld alleen MEE en enkele vrijwilligers, nu komen er steeds meer zelfstandig werkende cliëntondersteuners bij. Het is leuk om die ontwikkelingen te volgen. Verder biedt BCMB de mogelijkheid voor digitale intervisie waardoor ik met cliëntondersteuners in Limburg en Zeeland intervisie kan hebben. Ze bieden scholing aan om je registerpunten te halen en vakdagen waarop je met andere cliëntondersteuners ervaringen kunt delen en nieuwe kennis opdoet. Als ik bij BCMB rondloop, ben ik vaak trots op mijn vak, dat ik een cliëntondersteuner voor mensen met een beperking ben.”

Juliette: “Ik ben lid van VVAK (Vereniging Vertrouwensartsen Kindermishandeling en Huiselijk Geweld), AJN (Jeugdartsen Nederland), KNMG en LAD. Omdat er niet zo veel vertrouwensartsen zijn, vind ik het heel belangrijk dat de VVAK er is. Ze houden zich bezig met kwaliteitseisen, opleiding, richtlijnen en scholingsdagen. Daarnaast behartigen ze onze belangen. Ik ben van mening dat als je een bepaald beroep uitoefent, je vanzelfsprekend lid wordt van die beroepsvereniging. Dat is een must. Het is belangrijk voor je professionaliteit en de kwaliteit die je biedt.”

‘Ik ben van mening dat als je een bepaald beroep uitoefent, je vanzelfsprekend lid wordt van die beroepsvereniging.’

Marja: “Klopt, je wordt gevoed met kennis en informatie.”

Juliette: “Precies, en ik vind het ook niet meer dan normaal dat je niet alleen consumeert, maar ook investeert in je beroepsvereniging. Ik heb in verschillende besturen gezeten, dat was altijd leerzaam en ontzettend leuk. En dat je niet alleen kijkt naar het hier en nu. Maar ook naar: Hoe zorgen we ervoor dat we ons zo ontwikkelen dat nieuwe mensen dit vak ook willen gaan uitoefenen? Hoe zorgen we ervoor dat dit vak blijft bestaan? Ontwikkelingen binnen je vakgebied en de positionering ervan in het speelveld, is niet alleen voor de arts van nu van belang, maar ook voor die van de toekomst!”

The logo for BPSW consists of the letters 'B', 'P', 'S', and 'W' in a colorful, multi-colored font.

beroepsvereniging
van professionals
in sociaal werk

The logo for AJN features the letters 'AJN' in a bold, blue font, followed by a stylized icon of three people in red and blue, and the text 'JEUGDARTSEN NEDERLAND' in a smaller, red font below.The logo for V&VN features the letters 'V&VN' in a stylized, orange and purple font.

Verpleegkundigen
Maatschappij &
Gezondheid

The logo for BV Jong features the letters 'BV' in a large, bold, red font, followed by 'JONG' in a smaller, red font.The logo for BCMB features a stylized icon of two people in blue, with the letters 'BCMB' in a bold, blue font to the right.The logo for NIP features a stylized icon of a person with wings in blue, with the text 'Nederlands Instituut van Psychologen' and 'NIP' in a purple font below.The logo for NVO features the letters 'nvo' in a colorful, multi-colored font.

nederlandse vereniging
van pedagogen en
onderwijskundigen

The logo for Vereniging Vertrouwensartsen features a stylized icon of a person in blue and orange, with the text 'Vereniging Vertrouwensartsen' and 'Kinder mishandeling' in a blue font below.

Over de beroepsverenigingen

Professionals in jeugdhulp en jeugdbescherming maken het verschil voor kinderen die hulp en ondersteuning nodig hebben. De beroepsverenigingen ondersteunen en stimuleren professionals om goede hulp en ondersteuning te bieden aan kinderen, jongeren en gezinnen. In het Programma PJ&J geven de beroepsverenigingen AJN, BCMB, BV Jong, BPSW, NIP, NVO, V&VN en VVAK een stem aan professionals in het jeugddomein. Die stem maakt professionals zichtbaar en zorgt ervoor dat de beroepsverenigingen invloed uit kunnen oefenen op actuele landelijke ontwikkelingen. Daarmee behartigen zij de belangen van professionals. Met het versterken van het vakmanschap van de beroepsgroepen investeren beroepsverenigingen in een goede kwaliteit van hulp aan kind, jongere en gezin.

Colofon

Interviews: Margot Bouwens

Fotograaf: Rob Lamping

Coördinatie: Gezamenlijke
beroepsverenigingen

Ontwerp en vormgeving: Studio
Playground i.s.m. Punt Grafisch Ontwerp

